

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **A.G.**, Ev. č. X, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t. č. v X
Zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Jindřichem
Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170
34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č. j. OAM-6/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 1. 5. 2018.

2. V **podané žalobě** žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Přitom žalobce poukazoval na stranu 3 a 4 napadeného rozhodnutí a dále k tomu uvedl, že předmětné vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považuje za nesprávné, a to s ohledem na to, že žalovaný nijak nezhodnotil individuální skutkové okolnosti týkající se pobytové historie a minulosti žalobce.
3. Dále žalobce konstatoval, že podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie. Žalobce poukazoval na to, že žalovaný této své povinnosti nedostál a nijak se nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což má dle žalobce za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce dále v této souvislosti namítal, že se žalovaný nesprávně omezil na některé – byť nikoliv nedůležité – prvky žalobcovy pobytové historie, a zcela odhlédl od jiných zásadních okolností z žalobcovy nedávné pobytové historie. Žalovaný sice neopomněl uvést, že žalobce byl již v nedávné minulosti zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, ovšem neuvedl, že žalobce se po svém „prvním“ zajištění zachoval diametrálně odlišně od současného případu. Toto žalobcovo jednání, respektive zásadní změnu a posun v jeho jednání, ovšem žalovaný nijak nepostihl a nevyhodnotil. Ačkoliv tedy je zcela nepochybné, že žalobci je velmi dobře známo, že nejrychlejší cestou ze zajištění, kterou je posléze případně schopen dále i pobývat na území schengenského systému, je právě nepodání žádosti o mezinárodní ochranu, dobrovolné vycestování na Ukrajinu a případný možný další nelegální vstup na území České republiky, přičemž tento způsob řešení svého zajištění v zařízení pro zajištění cizinců si žalobce i osobně vyzkoušel, žalobce se tentokrát zachoval zcela jiným způsobem, nerozhodl se dobrovolně vycestovat, a požádal o mezinárodní ochranu s vědomím, že to může znamenat paradoxně delší omezení jeho osobní svobody než v případě, že by o mezinárodní ochranu nepožádal a opětovně vycestoval na Ukrajinu. Žalobce tak dal zřetelně najevo, že jeho cíle jsou již diametrálně odlišné od cílů, které měl během svého prvního zajištění, a jeho žádost o mezinárodní ochranu – byť byla bezpochyby podána v reakci na žalobcovo zajištění – má jisté ratio i co se týče skutečných žalobcových obav z návratu na Ukrajinu (nehledě na to, zda je tato obava založena na azylově relevantních důvodech či nikoliv). Výše uvedená změna žalobcova jednání je pak skutečností, kterou byl žalovaný povinen vyhodnotit, a to ve vztahu k závěru, zda lze očekávat, že by žalobce s žalovaným v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany spolupracoval, či nikoliv.
5. Žalobce zároveň zdůrazňoval, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní

předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. Z odůvodnění citovaného rozsudku lze uvést následující: *„Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování vyplývá ze stěžovatelem zmiňované důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice, podle níž navrhovaná právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby a o jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné (srov. návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005)Strana 5 z celkově 6391 v konečném znění, dostupná na <http://www.europarl.europa.eu>). Podle Soudního dvora Evropské unie návratová směrnice zavádí přesný postup, který mají členské státy použít při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje. Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU Hassen El Dridi, alias Karim Soufi, body 34 a 39, dostupný na <http://eux-lex.europa.eu>). Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.“*

6. Podobně pak i v případě úvahy o uložení zvláštních opatření podle zákona o azylu je povinností žalovaného zvážit všechny důležité okolnosti svědčící jak pro závěr, o nemožnosti uložení předmětných zvláštních opatření, tak pro možnost jejich uložení. Jelikož tedy žalovaný posoudil situaci žalobce bez zvážení některých klíčových okolností jeho pobytové historie, především bez zvážení důvodů a důsledků zásadní změny přístupu k možnosti požádání o mezinárodní ochranu a možnosti využití institutu dobrovolného návratu po zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, dopustil se vadného a nedostatečného vyhodnocení skutkového stavu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
7. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že žalobce dle informací poskytnutých Policií ČR na základě spolupráce mezi orgány (ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o azylu) byl rozhodnutím č. j. KRPS-10478-15/ČJ-2018-010022 ze dne 9. 1. 2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že byl žalobce dne 8. 1. 2018 kontrolován hlídkou Policie ČR v zaparkovaném vozidle v obci Mnichovice, a ani po výzvě příslušníků Policie ČR neprokázal svou totožnost. Z důvodu

podezření na neoprávněný pobyt byl proto zajištěn. Žalobce byl následně eskortován na pracoviště OPKPE Kladno, kde byl na základě porovnání otisků prstů ztotožněn, a lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 4. 7. 2017 vydáno OPKPE Brno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, a to pod č. j. KRPB-158768-9/ČJ-2017-060022-50A, a byla mu stanovena lhůta k vycestování do 10. 07. 2017. Dále bylo také zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO“), jelikož mu bylo rozhodnutím OPKPE Ústí nad Labem č. j. KRPU-204642-42/ČJ-2017-040022-SV-ZZ, které nabylo právní moci dne 24. 10. 2017, uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Žalobci byla v tomto rozhodnutí stanovena lhůta na vycestování v délce 7 dnů. Dne 31. 10. 2017 bylo správní vyhoštění žalobce letecky realizováno. Žalobce tedy dne 8. 1. 2018, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR, pobýval na území ČR neoprávněně a mařil tak výkon uloženého rozhodnutí o vyhoštění. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 9. 1. 2018 zajištěn, bylo mu rozhodnutím OPKPE Kladno č. j. KRPS-10478-37/ČJ-2018-010022 ze dne 9. 1. 2018 opětovně uloženo správní vyhoštění na dobu 4 let a byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

9. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 9. 1. 2018 žalobce mj. sdělil, že do ČR poprvé přicestoval v červenci 2017, poté, co byl kontrolován policií, mu ale bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, což učinil. Pokračoval, že poté přijel zpět do ČR v září 2017 na základě pobytové karty Maďarska, v Ústí nad Labem byl ale opět kontrolován policií a následně zadržen a umístěn do ZZC Balková, odkud byl po dvou týdnech letecky transportován na Ukrajinu. Žalobce nechtěl do protokolu uvést okolnosti, za kterých naposledy přicestoval do ČR, pouze sdělil, že přicestoval asi před týdnem společně s bratrem na základě cestovního pasu a pobytové karty Maďarska. Potvrdil, že si je plně vědom svého protiprávního jednání a neoprávněného pobytu na území ČR. Objasnil, že do ČR přijel za účelem obstarat si finanční prostředky na splacení dluhů, které má na Ukrajině. Ohledně svého cestovního dokladu, který při kontrole Policií ČR neměl u sebe, sdělil, že jej má buď u sebe kolega, nebo zůstal v autě. Uvedl, že své osobní věci nechal v obci Moravce. Během svého posledního pobytu v ČR přespával ve svém voze. Doplnil, že v ČR pobývá jeho bratr, který mu také poskytne prostředky na vycestování. Sdělil, že není rodinným příslušníkem občana EU, na území ČR se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, a v ČR nemá žádné závazky, pohledávky nebo vazby, nemá zde ani žádný majetek. Dodal, že na Ukrajině žije jeho manželka a jejich dvě děti a že mu není známa žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování zpět do vlasti.
10. Dne 11. 01. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že jeho život je ohrožen kvůli velkým dluhům, je mu opakovaně vyhrožováno, skrývá se, ale ti lidé mají kontakty na orgány činné v trestním řízení a mohou jej nechat zavřít.
11. Žalovaný poté shrnul, že z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl žalobce vědom, jelikož to sám do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl. Žalobce pobýval na území ČR od července 2017, přičemž jeho neoprávněný pobyt na území ČR byl předmětem několika správních řízení. Správní orgán měl za to, že o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co mu bylo opětovně uloženo správní vyhoštění a za účelem jeho realizace byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak teprve po několika měsících pobytu na území ČR. Žalobce nepožádal

o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu na území ČR, nýbrž až po zadržení policií a v souvislosti s reálným výkonem uloženého rozhodnutí o správním vyhoštění, což nesvědčí o žalobcových tvrzených obavách. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Ze shora uvedeného jednání žalovaný vyvozoval účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu.

12. Žalovaný měl dále za to, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce, jak plyne z jeho pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
13. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný správní orgán dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí na str. 4 a 5. Z výše uvedeného je zřejmé, že aby se žalobce vyhnul vyhoštění a setrval na území ČR, využije jakékoliv možnosti, např. i pobývání na území ČR v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č.j. 7 Azs 185/2016 – 23). Žalovaný dále odkazoval na rozsudek NSS ze dne 14. 07. 2017, č.j. 4 Azs 105/2017-24, kde se soud vyjádřil následovně: *„Podle Nejvyššího správního soudu odůvodněný závěr o nezbytnosti stěžovatele zajistit sám z povahy věci vylučuje aplikaci zvláštních opatření. Pokud žalovaný svůj závěr o nezbytnosti zajištění stěžovatele důkladně odůvodnil, a z jeho rozhodnutí je nadto zjevné, že se byl v omezeném rozsahu, zabýval i možností aplikace zvláštních opatření, neshledal v jeho postupu Nejvyšší správní soud pochybení. Stěžovatel se mýlí, pokud uvádí, že mu žalovaný přičítá některé skutečnosti dvakrát. Podle Nejvyššího správního soudu se aplikace institutu zajištění a zvláštních opatření navzájem mohou vylučovat. Proto, pokud je určitá okolnost vyhodnocena jako důvod pro uložení zajištění, z povahy věci takové vyhodnocení, v některých případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být využita v prospěch aplikace zvláštních opatření. Žalovaný tedy nepřičítal stěžovateli jednotlivé okolnosti k tíži dvakrát, ale naopak vždy vysvětlil, že určitá skutečnost nasvědčuje nezbytnosti uložení zajištění a zároveň vylučuje aplikaci zvláštních opatření.“* Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel, a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny kumulativně tři podmínky a nesporně je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Pro řízení o žalobě odkazoval žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.
14. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

15. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
16. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
18. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
19. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
20. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
21. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
22. Žalobce namítal, že žalovaný zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentaci zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což považoval žalobce za nesmyslné a nepřijatelné. Zároveň se žalovaný dle tvrzení žalobce nevypořádal s jeho argumentací, že si nebyl vědom toho, že je na území ČR nelegálně, bez jakéhokoliv oprávnění.
23. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na*

to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

24. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
25. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013.
26. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění. Opakovaně vstupoval na území ČR bez toho, aniž by disponoval jemu za tímto účelem uděleným pobytovým oprávněním. Pohyboval se na území ČR, bez toho aniž by k tomu byl oprávněn na základě víza nebo uděleného pobytového oprávnění. Navíc si je dle svých slov neoprávněného pobytu na území ČR vědom. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy, když byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
27. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje právní řád ČR, a také jeho účelové jednání, spočívající v podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Navíc si byl žalobce vědom svého neoprávněného pobytu. V minulosti žalobce již vstoupil na území ČR poté, co mu byla uložena rozhodnutím OPKPE Brno ze dne 4. 7. 2017, č. j. KRPB-158768-9/ČJ-2017-060022-50A, povinnost opustit území ČR. Nyní vstoupil opět na území ČR bez oprávnění, a to poté, co mu bylo rozhodnutím OPKPE Ústí nad Labem, č. j. KRPU-204642-42/ČJ-2017-040022-SV-ZZ uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Žalobce tak opakovaně a vědomě vstupuje na území ČR, resp. porušuje zákaz vstupu na území členských států EU vyslovený ve shora uvedeném rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto není uvěřitelné jeho tvrzení o tom, že když by správní orgán přistoupil k mírnějším opatřením, než je jeho zajištění, že by žalobce skutečně v rámci řízení o žádosti

o mezinárodní ochranu spolupracoval se správními orgány a v případě negativního výsledku tohoto řízení by dobrovolně opustil území ČR. Z chování žalobce je naprosto zřejmé, že podnikne jakékoliv kroky k tomu, aby na území ČR mohl zůstat, a to i když si je vědom, že tímto svým pobytem bude porušovat právní řád ČR. Navíc podání žádosti o azyl nelze v daném případě vnímat jako změnu v chování žalobce k lepšímu, ale jako zcela účelovou snahu zmařit výkon správního vyhoštění.

28. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který opakovaně nerespektoval právní řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem a v souladu i s žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51.
29. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ I s ohledem na závěry uvedené v citovaném rozhodnutí soud setrvává na svém názoru o neúčinnosti zvláštních opatření v případě žalobce.
30. K tvrzení žalobce, že žalovaný použil obdobnou argumentaci jak ve vztahu k odůvodnění zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak k odůvodnění neúčinnosti zvláštních opatření dle § 47 téhož zákona, soud uvádí, že pokud je určitá okolnost vyhodnocena jakožto důvod pro uložení zajištění, z povahy věci takové vyhodnocení v některých případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být využita v prospěch aplikace zvláštního opatření. Žalovaný tedy nepochybil, když jednotlivé okolnosti uvedl jak ve vztahu k nutnosti zajistit žalobce, tak ve vztahu k nemožnosti v daném případě využít zvláštních opatření. Žalovaný řádně zdůvodnil, že určitá skutečnost osvědčuje nezbytnost uložení zajištění a zároveň vylučuje aplikaci zvláštních opatření.
31. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za

zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 14. března 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně